

Sygn. akt I C 2009/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2019r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maja Snopczyńska

Protokolant Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2019 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko (...) Bank Spółka Akcyjna w W.

o zapłatę kwoty 14.715,06 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) Bank Spółka Akcyjna w W. na rzecz powoda B. S. kwotę 14.715,06 zł (czternaście tysięcy siedemset piętnaście złotych sześć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 grudnia 2017r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 3.600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2009/19

UZASADNIENIE

Powód B. S. wniósł pozew przeciwko stronie pozwanej (...) Bank S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie kwoty 14.715,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem. Uzasadniając żądanie pozwu powód wskazał, że dnia 20 czerwca 2016 roku zawarł ze stroną pozwaną umowę o kredyt. Do wartości kredytu Bank doliczył koszt prowizji od udzielonego kredytu w wysokości 17.277,95 zł. Następnie spłacił całkowitą wartość kredytu, w tym również pełną kwotę prowizji i obecnie żąda zwrotu proporcjonalnej kwoty prowizji.

W dniu 13 marca 2019 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Świdnicy wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o zasądzenie od powodów na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego wedle norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie strona pozwana przyznała, iż stan faktyczny jest bezsporny. Z tymże, w ocenie strony pozwanej, okoliczność wcześniejszej spłaty kredytu nie powoduje, że prowizja za udzielenie kredytu podlega obniżeniu i zwrotowi, bowiem pobierana jest za konkretną, jednorazową czynność, jaką jest właśnie udzielenie kredytu.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

W dniu 20 czerwca 2016 roku powód B. S. zawarł ze stroną pozwaną (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę o kredyt konsolidacyjny nr: (...), Bank udzielił powodowi kredytu w wysokości 101.635 zł, płatnego wraz z należnymi odsetkami umownymi w 144 ratach kapitałowo-odsetkowych. Zgodnie z §1 pkt 1 ust. 3a umowy, kredyt przeznaczony był m.in. na zapłatę kosztów kredytu w postaci prowizji od udzielonego kredytu w wysokości 17277,95 zł.

W dniu 6 grudnia 2017 roku powód dokonał wcześniejszej, całkowitej spłaty kredytu, w tym również pełnej kwoty prowizji.

Bezsporne

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Powództwo było zasadne.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe (Dz. U. z 2018 roku, poz. 2187 j.t.) przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Stan faktyczny był w niniejszej sprawie bezsporny. Konflikt pomiędzy stronami powstał na tle oceny, czy wobec takiej okoliczności zaszły podstawy do zwrotu powodowi części kosztów prowizji, proporcjonalnie do skróconego okresu kredytowania przyjętego w umowie, tj. na tle wykładni przepisu art. 49 ust. 1 Ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 roku, poz. 1083 j.t.). Na poparcie żądania pozwu powodowie przytoczyli szereg orzeczeń sądów powszechnych, stanowisko rzecznika (...) i Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawie interpretacji art. 49 wskazanej Ustawy oraz opinię Rzecznika Generalnego G. H. w sprawie zawisłej przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej C-383/18 w przedmiocie pytania prejudycjalnego. Z kolei strona pozwana powołała się na orzecznictwo, w którym dokonano odmiennej interpretacji art. 49 ustawy.

Zgodnie z art. 5 ust. 6 Ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (zwanej dalej ustawą) całkowity koszt kredytu to wszelkie koszty, które konsument jest zobowiązany ponieść w związku z umową o kredyt, w szczególności: odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże jeżeli są znane kredytodawcy oraz koszty usług dodatkowych, w szczególności ubezpieczeń, w przypadku gdy ich poniesienie jest niezbędne do uzyskania kredytu lub do uzyskania go na oferowanych warunkach, z wyjątkiem kosztów opłat notarialnych ponoszonych przez konsumenta. Natomiast wg. art. 49 ust. 1 ustawy w przypadku spłaty całości kredytu przed terminem określonym w umowie, całkowity koszt kredytu ulega obniżeniu o te koszty, które dotyczą okresu, o który skrócono czas obowiązywania umowy, chociażby konsument poniósł je przed tą spłatą. Z kolei możliwość wcześniejszej spłaty gwarantuje art. 48 ust. 1 Ustawy, który stanowi, że konsument ma prawo w każdym czasie do spłaty całości lub części kredytu przed terminem określonym w umowie.

Dokonując wykładni powołanych przepisów należy kierować się zarówno treścią art. 16 ust. 1 dyrektywy 2008/48/WE, stanowiskiem Rzecznika (...) i Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 16 maja 2016 roku w sprawie interpretacji art. 49 ustawy o kredycie konsumenckim oraz opinią Rzecznika Generalnego G. H. w sprawie zawisłej przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej C-383/18, na które powoływali się powodowie.

Analizując więc zapis art. 49 Ustawy o kredycie konsumenckim należy uznać, że ustawodawca wprowadził proporcjonalną redukcję całkowitego kosztu kredytu, a więc wszystkich kosztów, jakie klient poniósł w związku z udzieleniem mu kredytu, precyzując w art. 5 ust. 6, jakich kosztów to dotyczy, wymieniając w tym przepisie min. odsetki, opłaty, prowizje, podatki i marże. Tym samym uznać należało że w przypadku wcześniejszej spłaty kredytu zwrotowi podlega także – w odpowiedniej proporcji – także prowizja.

W tej kwestii wypowiedział się także Sąd Okręgowy w Świdnicy w uzasadnieniu do wyroku z 11 stycznia 2018 roku (II Ca 795/17, cyt. za LEX 2443478), wskazując, że „Ustawodawca nie dokonuje rozróżnienia prowizji. Podkreślić przy tym należy, że prowizja związana jest z wysokością kredytu, bo naliczana jest procentowo od wartości udzielonego kredytu.” oraz, że „Skoro więc kredyty zostały spłacone przez powoda wcześniej, to proporcjonalnej redukcji, w świetle wskazanych wyżej przepisów, powinna ulec też prowizja i nie ma racji strona pozwana, że prowizja której zwrotu domaga się powód, ma charakter prowizji nie podlegającej zwrotowi, taka argumentacja nie wynika ani z postanowień umów kredytowych, ani z cytowanych wyżej przepisów.”

Tym samym Sąd nie podzielił stanowiska strony pozwanej oraz interpretacji spornych przepisów dokonanych w orzeczeniach i publikacjach powołanych przez stronę pozwaną.

Bezspornym pomiędzy stronami było, że Bank naliczył i pobrał prowizję w wysokości 17.277,95 zł, która płatna była w comiesięcznych ratach oraz, że kredyt został spłacony wcześniej. Tym samym proporcjonalnemu obniżeniu powinna ulec też prowizja.

Mając powyższe na uwadze roszczenie powoda uznać należało za zasadne. Strona pozwana nie kwestionowała wysokości żądania w związku z czym zasądzono na rzecz powoda żądaną kwotę.

Za zwłokę w zapłacie należności zgodnie z treścią art. 481 kc wierzycielowi przysługują odsetki za opóźnienie w wysokości ustawowej (przy braku - jak w niniejszej sprawie – innej umowy stron). Zasadne było żądanie powoda w zakresie naliczania daty początkowej odsetek ustawowych za opóźnienie. Zgodnie z treścią art. 52 Ustawy o kredycie konsumenckim kredytodawca jest zobowiązany do rozliczenia z konsumentem kredytu w terminie 14 dni od dnia dokonania wcześniejszej spłaty kredytu w całości. Pożyczka została spłacona w dniu 6 grudnia 2017 roku, a zatem do dnia 20 grudnia 2017 roku strona pozwana winna była rozliczyć się z powodem. W konsekwencji od dnia 21 grudnia 2017 roku pozostawała w zwłoce ze spełnieniem świadczenia.

Wobec ustalonych okoliczności, na podstawie cytowanych przepisów, w punkcie I wyroku Sąd zasądził od strony pozwanej (...) Banku S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda kwotę 14.715,06 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 21 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc, mając na względzie wynik procesu i koszty poniesione przez powoda (300 zł opłata od pozwu, 3600 zł koszt zastępstwa pełnomocnika, 17zł opłata skarbową od pełnomocnictwa), który wygrał proces w całości, dlatego w punkcie II wyroku Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3917 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.